

Ha egy pillanatra megállunk

Az emberek rendszerint el vannak foglalva saját dolgaikkal. Akad mindenkinek bőven. Alig jut idő arra, hogy körülnézzünk néha legszűkebb környezetünkben is, hát még a tágas világban; városban, országban. Pedig gyakrabban érdemes volna megállni egy pillanatra és jól körülnézni; voltaképpen mi is történik? Mert egy napon is annyi minden szalad le a huszonnégy órában, hogy felsorolni is sok. S mindez emberek, gondolkodó fejek, munkálkodó kezek végzik. Ellentétben azokkal a szkeptikusokkal, akik mindig panaszkodnak, (amikor okuk sincs) az élet mindennapjai nem tűrik meg a divatos panaszokat. Nem igaz az, hogy álmos az élet; a napok, hetek, hónapok.

A Minisztertanács két nappal ezelőtt a Szakszervezetek Országos Tanácsának elnöksége által benyújtott tájékoztatót vitatta, amely az MSZMP IX. kongresszusának tiszteletére rendezett nagyarányú munkaverseny üzemi, építőipari, közlekedési, kereskedelmi vállalatokból hozott eredményeit összegezte. Rendkívül nagy anyagi, erkölcsi sikereket hozott ez a munkaverseny, amely nem zárult le a kongresszussal, tovább megy és eredményeiből az ország apraja-nagyja részesül, akár tudatában van ennek, akár nincs. Kár, hogy e hallatlanul nagy munka jutalmazása esetenként nem áll arányban a ténylegesen elévített munkával. Idézem: „Csak szórva nyosan törekednek arra, hogy a munkaversenyben elért eredmények jutalmazását összekapcsolják az anyagi ösztönzés rendszerével, főleg a premizálással és a nyereségrészesedéssel elosztásával. Még mindig nem vált általánossá az a gyakorlat sem, hogy nagy ünnepeink — április 4., május 1., november 7. — alkalmából történt jutalmazásokon kívül az eredményes, sikeres munkát azonnal kövesse az erkölcsi és anyagi elismerés.” Pedig erre nagy szükség van, mert csak így válik érdekeltté az egyes ember abban, hogy többet adjon, gazdaságosabban termeljen stb. Most vállalatunk vezetői a verseny nyomán minden valószínűség szerint megpróbálják az elismerést úgy alkalmazni, hogy az tovább növelje a munkások, alkalmazottak termelési kedvét.

Alig lépünk ki a városból, körülöttünk olaj-fúrótornyok népesítik be a kopár határt. Csak egy futó pillantást vetünk mindenre, pedig az emberek száza dolgoznak a földeken — nem gyomlálnak és nem aratnak; készítik elő azt a nagy olajmedencét, amely körül fogja Szegedet. Sárban, esőben nagyon nehéz munkakörülményekkel bírközve termelik meg az ipar egyik alapanyagát, az olajat. Mindez már természetes számunkra. S nemsokára természetes lesz, hogy millió tonnában adják az olajat ez a környék, s milliárdos köbméterben a gázt.

Láthatatlan és mégis mennyire fontos, hogy a termelőszövetkezetek gazdaságaiban, irodáiban szigorú pontos összegezés folyik az évről. Mert néhány hét múlva a termelőszövetkezetek elnökei a tagság elé állnak, hogy számot adjanak az év eredményeiről. Mennyi új elképzelés megvalósításáról esik itt már szó: amortizációról, gépek felújításáról, termelési elképzelésekről, amelyeket nem tanácsok adnak ki, jövedelemről, szakkérdésekről... S ezt képzett, okos parasztok gyülekezete vitatja, olyanok, akik évekkel ezelőtt még tájékozatlanok voltak ezekben a nagyban fontos közgazdasági, mezőgazdasági kérdésekben. Mondom, mindez nem látszik, mint ahogy a nagy munkák általában nem látványosak.

A napokban arról vitatkoztak, hogy hogyan kell növelni a hagymatermelést úgy, hogy a mezőgazdasági technika nagyobb szerephez jusson és ezáltal könnyebbé és nagyobb hozamúvá váljon ez a mezőgazdasági kultúra. Mi a hagymát csak akkor értékeljük, amikor nincs. S mennyi minden kell ahhoz, hogy eljusson éléskamránkba ez a fűszerfélése is. Mennyi ember gondolkodik és mennyien dolgoznak, míg évről évre ősszel a piacra kerül, hogy onnan vigyük haza az évi szükségletet.

Meghívó hirdeti, hogy emlékünnepeket rendeznek Tömörkény István születésének századik évfordulójára. Emléktáblákat helyeznek el a szegedi kultúrpalotában és az fró volt házban, megemlékeznek kortársak, irodalomtörténészek, néprajzosok, iskolások és mások. Másik meghívó hirdeti, hogy kiállítás nyitnak meg Szegeden, Hódmezővásárhelyen és egy szomorú hír, hogy meghalt Kohán György Kossuth-díjas festőművész.

Reggel korán városokban (és községekben) tömegével szaladnak az utcán kis táskákkal iskolások, egy-két füzetrel felöltözött modorú kamaszok és meglelt „emberek”, egyetemisták. Számolják a napokat, mikor kezdődik a téli szünet, hogy kifújják magukat. Nemcsak ők, várják már a tanárok, tanítók is.

Tele vannak az üzletek mindenütt vásárlókkal. Olyan nagy a „rumli”, hogy a kereskedelem alig győzi kielégíteni az igényeket. Ajándékot, az ünnepre való élelmet, a sütni valóhoz szükséges ínyencségeket nagy szatyrokban, kosarakban viszik. A szegedi állami áruház napi forgalma egy millió forint, szinte hihetetlen — pedig így van. S hány tíz- és tízmilliót forgalmaznak az üzletek összesen naponta, hetente. Ki gyönyörű megzámolni, hogy hány tízezer szatyor és kosár kerül át ezekben a napokban!

Ha csak egy pillanatra is megállunk és körülnézzünk, ezeknek az érdekes, színes, eleven életet tükröző mozgásoknak sok-sok mozzanatát látjuk. De gyakran nincs időnk megállni. S ha mégis megállunk, rendszerint beszélgetéssel töltjük a perceket, órákat és ilyenkor egy szoba csöndes sarkában hajlamosak vagyunk elhinni olyasmit is, amit az élet — az első pillanatban megcáfol: „panasz van, lassú a fejlődés, unottak az emberek”. A szobafelöltözés, vagy a megkeseredett lelkű ember, vagy a rosszindulatú tébláboló mondhat ilyeneket — de sajnos akad olyan is, aki elhiszi. De csak azért, mert nem áll meg, nem néz széjjel maga körül, nem figyel az embereket, nem érzékeli az életet.

Soha nem volt ennyire erőteljesebb, alkotni akaró, eredményt mutató ez a nép, mint most. Soha nem tudott még olyan magaslatokra emelkedni, mint most, ebben az utóbbi évtizedben. Ilyenkor azt mondják, hogy túlságosan szűket ír az újságíró — s nem beszél a gondokról, bajokról. Ez kifordított vélemény: minden munka, alkotás, minden létfontosságú és élvezeti cikk megszerzése munkával, gondokkal jár. Aki ezt tagadja, az nem is érti az életet. Persze, hogy sok gyötörődés, kínlódás, keserűség is vegyül a mindennapokba. De ezzel együtt egész a kén: öröm és öröm, a munka és a pihenés, a gond, küszködés és a nyugalom egymástól elválaszthatatlan fogalmak. Az élet szüli őket.

Alljunk meg gyakrabban, és nézzünk széjjel magunk körül! Kevesebb lesz az úgynevezett rossz közérzetű ember, s még kevesebb, akikre ezek az úgynevezett rossz közérzetűek hatni is tudnak.

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEKI

DÉL-MAGYARORSZÁG

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

56. évfolyam, 297. szám

Ára: 50 fillér

Szombat, 1966. december 17.

Magyar kormánynyilatkozat Hanoi ismételt bombázásáról

A Magyar Népköztársaság kormánya a nemzetközi helyzet alakulásáért növekvő aggodalommal értesült az Amerikai Egyesült Államok fegyveres erői agressziójának újabb fokozásáról, Hanoi bombázásáról.

Az Egyesült Államok az intervenciók és agressziók sorozatában, amelyet Dél-Vietnam népe és a Vietnami Demokratikus Köztársaság ellen hosszú idő óta folytat, minden eddigit felülmúló mértékben fokozta háborús bűncselekményeit, amikor Hanoi lakossága ellen terror-támadást intézett. Az Egyesült Államok hadserege a békes lakosságot irtja, középületeket és lakóházakat rombol, kórházakat és iskolákat dönt porba. Az Egyesült Államok agresszív intézkedései durván sértik az Egyesült

Nemzetek Szervezetének alapokmányába foglalt elveket, a nemzetközi jogot és a Vietnamba vonatkozó nemzetközi megállapodásokat. A föld egész kerékességén népek és kormányok az agresszió megszüntetését, a békes megoldás keresését követelik. Az Amerikai Egyesült Államok kormánya ezekre a követelésekre az agresszió kiszélesítésével válaszol. Az agresszor mérhetetlen felelősséget vettek magukra a barbár támadás fokozásával. A délkelet-ázsiai helyzet súlyosbodása mellett tovább növeltek a nagyobb méretű nemzetközi konfliktus veszélyét.

A támadás hírére a magyar nép szolidaritásának sok megnyilatkozása újolag példadázza, hogy népnünk együttérzéssel és szeretettel tekint

vietnami testvéreinkre, magának vallja igazságos harcukat.

A Magyar Népköztársaság kormánya és népe — a többi szocialista országgal, az egész haladó világgal együtt — követeli: az Amerikai Egyesült Államok haladéktalanul szüntesse be agresszióját, vonja ki csapatait Vietnamból, tartsa tiszteletben a vietnami nép jogát, hogy idegen beavatkozás nélkül maga döntsön sorsáról.

Az amerikai agresszió kiterjesztése arra kötelez bennünket, hogy még jobban támogassuk Vietnam igazságos harcát az agresszió ellen. Vietnami hős népe nincs egyedül. Igaz ügyét támogatják az egész világon a béke és haladás erői. Ez a hatalmas, igaz ügy győzni fog! (MTI)

Ülésezik a szovjet parlament

A Szovjetunió Legfelső Tanácsának ülészaka pénteken délelőtt folytatta munkáját a moszkvai Kremlben. Tíz órakor a szövetségi tanács ült össze, hogy folytassa a csütörtökön este már megkezdett vitát.

A pénteki ülésen Borisz Petrovskij egészségügyi miniszter állást foglalt az olyan klinikák és kórházak hálózatának bővítése mellett, ahol a betegek a legkülönbözőbb természetű bajokra kaphatnak orvoslást. A kis falusi kórházak — mondotta az egészségügyi miniszter — nem felelnek meg az ilyen követelményeknek.

A pénteki ülésen számos felszólaló foglalkozott a mezőgazdasági termékek feldolgozásának kérdésével.

Városi tanácsülés Szegeden

Ülést tartott tegnap, pénteken Szeged megyei jogú város tanácsa a pártbizottság Kálvin téri székházának nagytárméban. Papp Gyula, a vb elnökhelyettese üdvözlötte a megjelent tanácsagat, majd miután megtárgyalták a végrehajtó bizottság jelentését a lejárt határidejű határozatok végrehajtásáról, a tanácsülés Nagy István elnökletével folytatta munkáját.

Az év utolsó tanácsülése Szeged közegészségügyi helyzetét vitatta meg dr. Varró Vince, az egészségügyi és szociálpolitikai állandó bizottság elnöke által beterjesztett anyag alapján.

A város közegészségügye a múlt években előnyösen fejlődött. Különösen a település-, munka- és iskolaegészségügy ért el szép eredményeket. Sokat javult az ételmiszeripar és az ételmiszer-kiskereskedelem kulturáltsága, a köztisztaság azonban sem minőségi, sem mennyiségi szempontból nem tudott lépést tartani az egyre fokozódó igényekkel. Az ivóvízellátást a KÖJÁL rendszeresen ellenőrzi, és hasonló gondot fordít a vízvezeték és nyomóvezetékek folyamatos felügyeletére. Az idén már csúcsfogyasztási időben is elfogadható volt a magányos hálózat vizellátása. Jelentős település-egészségügyi követelmény a szennyvízelvezetés egységes, jó megoldása: a csatornahálózat karbantartása javult, de szükség lenne további gépek felszerelésére.

A gőz- és tisztasági fürdőt tavaly újították fel, az idén a partfürdő fejlesztésére fordítottak nagyobb gondot. A versenyuszoda területén körülbelül 100 személy befogadására alkalmas meleg vizes ülmédencét építettek, amit a versenyuszodával együtt télen is lehet használni.

A nagyvárosi élettel járó ártalmak sorában „előkelő” helyen áll a levegőszennyezés. Még korábban elkészült az ártalmas üzemek kitéleptési terve, de végrehajtása elhúzódik. A levegő téli szennyezését egy-

re inkább csökkenti a termálvíz- és földgázfűtésre való fokozatos áttérés.

Szeged általában tiszta város, de a jelenlegi elfogadható állapotot csak nagy erőfeszítéssel képes biztosítani a Városgazdálkodási Vállalat, mivel a takarításra szoruló közterület állandóan növekszik, s ezzel a vállalat felszereltsége nem tart lépést. A sportpályák — a SZEAC, a vasutas és a SZAK pályáinak kivételével — korszerűtlenek és nem eléggé gondozottak. Kevés a város lakóterületén a gyermekjátékoszter.

Az ételmiszeripari üzemek általában megfelelnek az egészségügyi követelményeknek, a sütőipari termékek szállítása azonban gondot okoz. A megyei vendéglátó kezelésében levő cukrászüzem korszerűtlen. A szegedi tejüzem majd csak az új gyár felépülése után lesz képes a várost megfelelően ellátni.

Az ételmiszerüzletekben sok gondot okoz a raktárak zsúfoltsága, de egészségügyi szempontból a legtöbb hiányosság a vendéglátóiparban tapasztalható. A lakosság számára és igényeinek növekedésével a jelenlegi hálózat nem tart lépést. Ugyanez vonatkozik lényegében a közétkeztetésre is. Az üzemi, egyetemi és iskolai konyhák bővítésére, illetve újak építésére lenne szükség. A Csongrád megyei Vendéglátó Vállalat anyagi fedezetet kapott központi előkészítő konyha építésére.

A közegészségügyi helyzetről szóló vitában igen sokan szólaltak fel, többek között Deák Béla, az MSZMP Szeged városi végrehajtó bizottságának tagja, a pártbizottság osztályvezetője, dr. Csikós Ferenc, a városi tanács vb titkára. Gerebecz Béla az újszegedi Bőrcsök Lajos az alsóvárosi járdák és utak elhanyagoltságáról beszélt. Engi József és Imre Ottóné felhívta a figyelmet arra, hogy a város iparosodásával lépést kell tartania a levegőszennyeződés és zajártalmak megelőzésének. Oltvai Fe-

Sokat fejlődött a közegészségügy Van elég ivóvíz — Most kell megelőzni a levegőszennyeződést — Gondot okoz a vendéglátóipar — Sárosak az utcák

renc és Peták Sándor a patkányirtás szükségességéről beszélt egyebek között. Dr. Hampel Ferenc választói nevében azt követelte, hogy a tisztaság ellen vétőket az eddiginél nagyobb szigorral büntessék meg. Nemes Attila javasolta, hogy a játszóterek felügyeletét a környező iskolák lássák el. Felszólalt még a vitában dr. Nyíri Antal, Ábrahám Lajosné, dr. Petri Gábor, országgyűlési képviselő, Nitsinger Gyula és dr. Balogh Mihály, az Egészségügyi Minisztérium képviselőjében. Dr. Vetró János, a KÖJÁL igazgatója intézetének munkájáról számolt be a tanácsülés előtt. Ezt követően a tanácsülés néhány előterjesztést fogadott el, majd az interpellációkra került sor. Engi József az Ifjú Garda környékén lakók számára kért

ételmiszerüzletet, Gerebecz Béla szükségesnek tartotta, hogy a József Attila-telepiek számára is jól megközelíthető gyógyszertár és bölcsőde létesüljön. Farkas Mihály szóval tette, hogy a Csendes utcai magányos vízvezeték megépítése késlekedik. Erdei István elmondta, hogy újabban ismét bajok vannak a szombati kenyérellátással, csak a késő délutáni órákban jut el a kenyér a kerületi boltokba. Baráth József és Eggyel Zsigmond az Izabella-híd rossz állapotára hívta fel a figyelmet. Csaknem valamennyi felszólaló tanács-tag szóval emelt a külterületi utak és járdák elhanyagoltsága miatt.

Az interpellációk elhangzása után Nagy István értékelte a tanácsülés munkáját, s összefoglalta az elhangzottakat.

A kereskedelmi világkonferencia pénteki ülése

A kereskedelmi világkonferencia pénteken délelőtt különböző bizottságokban a tanácskozás javaslatát figyelembe véve a határozati javaslaton dolgozott, majd délután a beszámoló fölötti vitával folytatta munkáját.

A délutáni ülésen a felszólalók egyértelműen elítélték a tőkés monopóliumoknak a szocialista, valamint a fejlődő országok kereskedelmi tevékenységét gátló mesterkedéseit. A vita ezúttal is tag teret szentelt a monopóliumok elleni harcnak, a világkereskedelem demokratizálására irányuló kezdeményezéseknek, a nemzetközi szakszervezeti mozgalom akcióegységének.

P. T. Pimenov szovjet delegátus felszólalásában egy-

bek között arról beszélt, hogy a szocialista országok nagymértékben hozzájárulnak a nemzetközi kereskedelem rendszerének általános megújításához, teljes mértékben elismerik és terjesztik az állami kapcsolatokat igazságos elveit. A Szovjetunió híven teljesíti a genfi határozatokat.

A tanácskozáson felolvasták Raul Prebischnek, az ENSZ kereskedelmi és fejlesztési konferenciája (UNC-TAD) főtárgyalójának levelét, amely üdvözlötte a tanácskozást, sok sikert kívánt munkájához.

A kereskedelmi világkonferencia ma a vitával folytatja, s egyben be is fejezi munkáját.